

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. března 2019 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Renaty Gilové a soudců Mgr. Radka Adamuse a Mgr. Lumíra Čablíka odvolání obžalovaných **1. Mgr. Jana K.**, narozeného xxx, **2. Mgr. Martina Z.**, narozeného xxx, a **3. státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci**, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2018, č. j. 12 T 167/2017-1495, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e) trestního řádu se z podnětu odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ve věci obžalovaného Mgr. Martina Z., a podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e) trestního řádu též z podnětu odvolání obžalovaného Mgr. Jana K. v jeho věci napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu a za podmínek ustanovení § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu se

obžalovaní

1. **Mgr. Jan K.**, narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx,
2. **Mgr. Martin Z.**, narozený xxx ve xxx, trvale bytem xxx,

nově uznávají vinnými, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.

obžalovaný Mgr. Martin Z. v přesně nezjištěné době v období od 2. 9. 2016 do dopoledních hodin dne 7. 9. 2016 na nezjištěném místě sám nebo prostřednictvím další osoby přesvědčil obžalovaného Mgr. Jana K., soudce xxx, aby zajistil, že přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. ve výši 450 000 Kč, kterou obžalovaný Mgr. Martin Z. jako advokát a zvolený zmocněnec sepsal, do insolvenčního řízení na majetek dlužnice Šárky P., které bylo vedeno u xxx pod sp. zn. xxx a které měl přidělen jiný soudce než obžalovaný Mgr. Jan K., bude neoprávněně zaevidovaná jako doručena soudu ve lhůtě stanovené k podání přihlášek do 1. 9. 2016, ačkoliv ve skutečnosti včasně doručena nebyla, což by pro věřitelku Ilonu S. znamenalo, že by k její pohledávce nebylo v insolvenčním řízení přihlíženo a nemohla by v něm být uspokojována z majetku dlužnice na rozdíl od pohledávek jiných, řádně a včas přihlášených věřitelů, přičemž za tímto účelem obžalovaný Mgr. Martin Z. sám nebo prostřednictvím další nezjištěné osoby předal obžalovanému Mgr. K. přihlášku Ilony S.,

poté obžalovaný Mgr. Jan K. při výkonu své funkce soudce nejprve dne 7. 9. 2016 v budově xxx, předstíral, že přihlášku našel v jemu přiděleném insolvenčním spisu sp. zn. xxx, do něhož měla být údajně omylem založena, obžalovaný Mgr. Jan K. tuto přihlášku předal na podatelnu soudu spolu se svým záznamem o nalezení přihlášky dne 6. 9. 2016 při studiu uvedeného spisu, který byl datován dnem 7. 9. 2016 s tím, že podle něj měla být přihláška doručena nejpozději dne 31. 8. 2016, tedy ke zpětnému vyznačení data doručení přede dnem 1. 9. 2016, což však vedoucí podatelna odmítla pro ji zjištěné nesrovnalosti učinit a přihlášku vrátila dne 7. 9. 2016 v odpoledních hodinách obžalovanému Mgr. Martinu Z., který přihlášku bezprostředně téhož dne opětovně předal obžalovanému Mgr. Janu K., aby byla vložena do příslušného spisu zjevně se záznamem o jejím včasném uplatnění,

a v návaznosti na to obžalovaný Mgr. Jan K. následně předstíral, že přihlášku ve skutečnosti našel v jiném mu přiděleném insolvenčním spisu sp. zn. xxx v němž uvedl, že z opisu knihy odeslané poštou advokátní kanceláře obžalovaného Mgr. Z. je zřejmé, že podání bylo k doručení na soud předáno 31. 8. 2016 a z toho je zřejmé, že přihláška pohledávky byla na podatelnu soudu doručena dne 31. 8. 2016 a nedopatřením připojena k výše uvedenému spisu, spolu s ním přihlášku předal vedoucí kanceláře soudního oddělení 27 INS k zaevidování, kdy v rámci takového postupu mělo dojít také ke zpětnému vyznačení data doručení přihlášky soudu přede dnem 1. 9. 2016, avšak takový postup vedoucí podatelna pro ji zjištěné nesrovnalosti opětovně odmítla,

kdy Mgr. Jan K. tímto jednáním usiloval o to, aby přihláška pohledávky Ilony S. byla v příslušném insolvenčním řízení považována za podanou včas a aby mohla být uspokojena, ačkoliv ve

skutečnosti včas podána nebyla, tedy usiloval o neoprávněné majetkové zvýhodnění a prospěch Ilony S. v insolvenčním řízení a současně o způsobení újmy a škody ostatním řádně a včas přihlášeným věřitelům, jakož i dlužnici Šárce P.,

přičemž obžalovaný Mgr. Jan K. postupoval v rozporu se svými povinnostmi soudce vyplývajícími z ustanovení § 80 odstavec 1, 2 písmeno e), odstavec 3, 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterých je povinen zejména zdržet se jakéhokoliv jednání, jež by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, nezneužívat své funkce k prosazování soukromých zájmů, a dále v rozporu s ustanovením čl. 37 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod zakotvujícím zásadu rovnosti účastníků řízení před soudy a v rozporu s ustanoveními § 5 písmeno a), b) a § 173 odstavec 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterých je třeba insolvenční řízení vést tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn, kdy věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti, přičemž věřitelé podávají přihlášky pohledávek u soudu do uplynutí stanovené lhůty a k přihláškám podaným později soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují,

tedy

obžalovaný Mgr. Jan K.

jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

obžalovaný Mgr. Martin Z.

úmyslně vzbudil v jiném rozhodnutí, aby jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž spáchali

obžalovaný Mgr. Jan K.

přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku,

obžalovaný Mgr. Martin Z.

účastenství ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku a § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku

a odsuzují se

obžalovaný Mgr. Jan K.

podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody v trvání 15 (patnácti) měsíců.**

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků.**

Obžalovaný Mgr. Martin Z.

podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců.**

Podle § 81 odstavec 1 § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovanému Mgr. Martinu Z. ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v **zákazu výkonu advokacie na dobu 2 (dvou) roků a 6 (šesti) měsíců.**

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Mgr. Martina Z. **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2018, č. j. 12 T 167/2017-1495, byl obžalovaný Mgr. Jan K. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) tr. zákoníku (dále jen „TrZ“) a obžalovaný Mgr. Martin Z. účastenstvím ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odstavec 1 písmeno b) TrZ a § 329 odstavec 1 písmeno a) TrZ.
2. Trestné činnosti se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustili tím, že poté, co *v přesně nezjištěné době v období od 2. 9. 2016 do 6. 9. 2016 na nezjištěném místě nezjištěným způsobem obdržel Mgr. Jan K., soudce xxx, příhlášku pohledávky věřitelky Ilony S. ve výši 450 000 Kč, kterou Mgr. Martin Z. jako advokát a zvolený zmocněnec sepsal, do insolvenčního řízení na majetek dlužnice Šárky P., které bylo vedeno u xxx pod sp. zn. xxx a které měl přiděleno jiný soudce než Mgr. Jan K., ačkoliv ve skutečnosti včas doručena nebyla, což by pro věřitelku Ilonu S. znamenalo, že by k její pohledávce nebylo v insolvenčním řízení přiblíženo a nemohla by v něm být uspokojována z majetku dlužnice na rozdíl od pohledávek jiných, řádně a včas přiblížených věřitelů,*

Mgr. Jan K. při výkonu své funkce soudce nejprve dne 7.9.2016 v budově xxx, předstíral, že příhlášku našel v jemu přiděleném insolvenčním spisu sp. zn. xxx, do něhož měla být údajně omylem vložena, Mgr. Jan K.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.

příhlášku předal na podatelnu soudu spolu se svým záznamem o nalezení příhlášky dne 6.9.2016 při studiu uvedeného spisu, který byl datován dnem 7.9.2016 s tím, že podle něj měla být příhláška zřejmě doručena nejpozději dne 31.8.2016, tedy ke zpětnému vyznačení data doručení přede dnem 1.9.2016, což však vedoucí podatelna odmítla pro jí zjištěné nesrovnalosti učinit a příhlášku vrátila dne 7.9.2016 v odpoledních hodinách Mgr. Martinu Z., který příhlášku bezprostředně téhož dne opětovně předal Mgr. Janu K., aby byla vložena do příslušného spisu zjevně se záznamem o jejím včasném uplatnění,

Mgr. Jan K. poté předstíral, že příhlášku ve skutečnosti našel v jemu přiděleném insolvenčním spisu sp. zn. xxx, do něhož měla být údajně omylem založena, o čemž vyhotovil další záznam, datovaný dnem 13.9.2016, v němž uvedl, že z opisu knihy odeslané poštou advokátní kanceláře Mgr. Z. je zřejmé, že podání bylo ke doručení na soud předáno 31.8.2016 a z toho je zřejmé, že příhláška pohledávky byla na podatelnu soudu doručena dne 31.8.2016 a nedopatřením připojena k výše uvedenému spisu. Spolu s ním příhlášku předal vedoucí kanceláře soudního oddělení 27 INS k zaevidování, kdy v rámci takového postupu mělo dojít také ke zpětnému vyznačení data doručení příhlášky soudu přede dnem 1.9.2016, avšak takový postup vedoucí podatelna pro jí zjištěné nesrovnalosti opětovně odmítla.

Mgr. Jan K. tímto jednáním usiloval o to, aby příhláška pohledávky Ilony S. byla v příslušném insolvenčním řízení považována za podanou včas a aby mohla být uspokojena, ačkoliv ve skutečnosti včas podána nebyla, tedy usiloval o neoprávněné majetkové zvýhodnění a prospěch Ilony S. v insolvenčním řízení a současně o způsobení újmy a škody ostatních řádně a včas přihlášených věřitelů, jakož i dlužnice Šárky P.,

přičemž Mgr. Jan K. postupoval v rozporu se svými povinnostmi soudce vyplývajícími z ustanovení § 80 odst. 1, 2 písm. e), odst. 3, 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterých je povinen zejména zdržet se jakéhokoli jednání, jež by mohlo obrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, nezneužívat své funkce k prosazování soukromých zájmů, a dále v rozporu s ustanovením čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zakotvujícíím zásadu rovnosti účastníků řízení před soudy a v rozporu s ustanoveními § 5 písm. a), b) a § 173 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterých je třeba insolvenční řízení vést tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn, kdy věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti, přičemž věřitelé podávají příhlášky pohledávek u soudu do uplynutí stanovené lhůty a k přihláškám podaným později soud nepřiblíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.

3. Za shora uvedenou trestnou činnost byl odsouzen obžalovaný Mgr. Jan K. podle § 329 odstavec 1 TrZ k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Obžalovaný Mgr. Martin Z. byl odsouzen podle § 329 odstavec 1 TrZ k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Zároveň byl tomuto obžalovanému uložen podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ trest zákazu činnosti spočívající v zákazu samostatného výkonu advokacie na dobu 2 roků a 6 měsíců.
4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali obžalovaní Mgr. Jan K. a Mgr. Martin Z. ihned po jeho vyhlášení odvolání, které oba shodně zaměřili do výroku o vině i výroku o trestu. V zákonné lhůtě podal odvolání v neprospěch obžalovaného Mgr. Martina Z. rovněž státní zástupce, a to do výroku o vině i výroku o trestu.
5. Obžalovaný **Mgr. Jan K.** v odůvodnění odvolání písemně zpracovaném obhájcem (viz. č. l. 1523-1525) namítl, že nalézací soud zjistil skutkový stav neúplně v důsledku nesprávného a tendenčního hodnocení důkazů, když vycházel z premisy převzaté z přípravného řízení, že je nemožné, aby přihláška pohledávky neopatřena podacím razítkem se dostala do spisu, který byl přidělen obžalovanému. Vycházejí z tohoto závěru je pak dovozováno, aniž proto existují

jakékoliv důkazy, že obžalovaný Mgr. K. se podílel na nekalém jednání, které mělo zajistit zachování lhůty pro včasné podání předmětné přihlášky. Dále soudu vytýká, že spolehlivě prokazatelná jednání, at' již se jedná o úřední záznamy ze dne 7. 9. a 13. 9., šetření ve věci, spočívající v telefonické a mailové komunikaci s kanceláří obžalovaného Mgr. Martina Z., jakož i o komunikaci s vedoucí podatelny paní Z., tak i mailovou korespondenci s příslušným zákonným soudcem pro projednání předmětné přihlášky, samy o sobě nebyly způsobily vyvolat škodlivý následek a naplnit skutkovou podstatu přečinu, jak po stránce subjektivní, tak objektivní.

6. S poukazem na konkrétní selhání podatelny ve věci věřitele BAZCOM, a.s. (sp.zn. xxx), věřitele Solvent ČR, s.r.o. (sp.zn. xxx) a věřitelky Zdeňky B. (sp.zn. xxx), která nutno dodat již byla předmětem posouzení soudu prvního stupně, odvolatel dovozuje, že není vyloučeno, aby podatelna smíchala 2 různé typy insolvenčních podání, konkrétně insolvenční návrh a ostatní podání do insolvenčního řízení, mezi něž řadí rovněž přihlášku pohledávky. V této souvislosti namítá, že není podstatné, jakým způsobem byla ta která podání doručována. Má za to, že pro objektivní posouzení věci je směrodatné, zda skutečně nadevší pochybnost lze akceptovat zmíněnou premisu opírající se o závěry pracovníků podatelny, které vylučují, že by se něco takového vůbec mohlo stát, protože insolvenční návrh a přihláška pohledávky končí na podatelně každá na jiném místě.
7. Obžalovaný zdůrazňuje, že uvedené příklady selhání podatelny různého druhu naopak nevylučují, že mohlo dojít k tomu, že přihláška pohledávky doručená v jeden den (odpoledne) byla spojena s insolvenčním návrhem doručeným na druhý den ráno. Nelze proto vyloučit, že v projednávané trestní věci došlo ke smíchání přihlášky pohledávky Ilony S. s insolvenčním návrhem ve věci dlužníka Tomáše V. Nelze bagatelizovat relevanci předložených cca 20ti případů různých druhů selhání podatelny při zpracování doručených podání tím, že žádné z uvedených pochybení neodpovídá projednávanému případu v tom směru, že by osobní podání nebylo opatřeno podacím razítkem soudu. Jakkoliv i dle mínění odvolatele je tato alternativa málo pravděpodobná, není vyloučená, což potvrdil také svědek Mgr. Ondřej P. ve výpovědi učiněné u hlavního líčení dne 15. 10. 2018.
8. Nadto obžalovaný Mgr. K. nalézacímu soudu vytýká, že mimo jakoukoliv jeho úvahu zůstala možnost, že předmětná přihláška byla do insolvenčního spisu mu přiděleného vložena jinou osobou z řad pracovníků soudu, v součinnosti s blíže neurčenou osobou hájící zájmy přihlášené věřitelky, když po dobu několika dnů byl tento insolvenční spis neomezeně přístupný i jiným pracovníkům soudu než obžalovanému, minimálně z oddělení 39 INS a 28 INS.
9. Dále obžalovaný namítá, že nalézací soud dovodil závěr o jeho usilování, aby přihláška pohledávky Ilony S. byla v rozporu s insolvenčním zákonem zařazena jako včas podaná, pouze z úkonů, které ve věci učinil (úředních záznamů, jednání s vedoucí podatelny, telefonní a mailové komunikace s kanceláří Mgr. Z.), aniž by bylo prokázáno, kdy, jakým způsobem a s kým v předmětné záležitosti jednal. V této souvislosti zdůrazňuje, že se od jednání obžalovaného Mgr. Z. kategoricky distancoval a odmítá, aby mu šlo k tíži.
10. Nalézacímu soudu je rovněž vytýkáno, že není vůbec prokázán motiv jednání, tedy proč by žalovanou trestnou činnost páchal, když obžalovaného Mgr. Z. neznal a neexistují žádné rozumné důvody, aby se propůjčil k tomuto nekalému jednání. Zjištěný vztah obžalovaného Mgr. Z. se svědkem Mgr. Jiřím O., který opakovaně vykonával funkci insolvenčního správce ve věcech, které mu byly přiděleny k rozhodnutí, samo o sobě nemůže obstát pro stanovení motivu jeho jednání. Absence motivu pro jeho angažování v šetřené záležitosti je dle přesvědčení obžalovaného umocněna i tím faktem, že věřitelka Ilona S. je matkou insolvenční dlužnice Šárky P., jmenované nejsou v antagonistickém vztahu a k uspokojení uplatňovaného nároku mohlo

tedy dojít bez ohledu na to, zda pohledávka věřitelky S. byla či nebyla přihlášena do insolvenčního řízení na majetek její dcery včas. S ohledem na příbuzenský vztah se soudní uplatnění pohledávky jeví jako formální záležitost a v zásadě nadbytečné, když po skončení insolvenčního řízení by pohledávka nezanikla a mohla být ze strany dlužnice dobrovolně kdykoliv uspokojena. Odvolací soud upozorňuje na určitou nepřesnost v podaném odvolání, když věřitelka Ilona S. je sestrou dlužnice Šárky P., nikoliv matkou.

11. Vyhodnocení jeho jednání provedené nalézacím soudem není objektivní, je zatíženo přijatou premisí o nemožnosti, aby předmětná přihláška pohledávky neopatřena podacím razítkem se dostala do spisu, který mu byl přidělen. Pokud mu je vytýkáno, že nebyl oprávněn termín doručení určovat, a že podatelna musela jeho sdělení vnímat jako jednoznačné, pak je přehlížena podstata toho, proč tak učinil. Uvedení data mělo totiž souvislost s „osudem“ spisu, ve kterém předmětnou přihlášku našel, resp. domníval se, že našel. Vycházel z předpokladu, že ke spojení předmětné přihlášky s insolvenčním spisem mohlo dojít pouze v prostorách podatelny nebo vyššího podacího místa, a to v den, kdy byl insolvenční návrh soudu doručen. Navíc v případě druhého úředního záznamu ze dne 13. 9. 2016, kterým zhojil pochybení z prvního úředního záznamu ze dne 7. 9. 2016, si provedl i orientační šetření v kanceláři obžalovaného Z., které mu potvrdilo jeho úvahu o možném dni doručení předmětné přihlášky na soud.
12. V neposlední řadě bylo obžalovaným Mgr. K. namítnuto v rámci veřejného zasedání, že v přípravném řízení byl zbaven možnosti uplatňovat obhajovací práva, protože svědci byli vyslýcháni před zahájením trestního stíhání formou neodkladných úkonů, resp. postupem podle § 158 odstavec 9 věta třetí tr.ř., ač k tomu nebyl důvod.
13. Ze všech výše uvedených důvodů nalézacímu soudu vytýká, že se neřídil zásadou in dubio pro reo a dostatečně nevyhodnotil ani jeho specifické postavení jako soudce, kdy jeho činnost musí být provázená i zvýšenou ochranou v podobě presumpce důvěryhodnosti soudcovského stavu upravenou v § 80 odstavec 1 zák. č. 6/2002 Sb. Domáhá se proto, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a zprostil jej obžaloby podle § 226 písmeno a) trestního řádu (dále jen „tr.ř.“).
14. Obžalovaný Mgr. Jan K. v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem dne 20. 2. 2019 nad rámec argumentace obsažené v písemném odůvodnění odvolání zdůraznil, že podstata celého vzneseného obvinění vůči jeho osobě stojí na bezchybné činnosti podatelny, na tom, že nemohlo dojít k tomu, že přihláška pohledávky prošla systémem soudu bez podacího razítka. Podatelna však je přetížena a chyby se stávaly. Tvzení, že se něco takového nemohlo stát, se neopírá o skutečnost. Možnost pochybení podatelny se týká i zpracování osobních podání. Jelikož pracoval 10 let jako místopředseda soudu, tak znal práci podatelny, zajímal se o ni, a proto jej nepřekvapilo, že na osobním podání chybělo podací razítko, nepřišlo mu na tom nic zvláštního. Pokud na úředních záznamech ze dne 7. a 13. 9. 2016 uváděl nějaké datum ohledně doručení přihlášky, stalo se tak jen proto, aby vyjádřil svůj názor tomu, kdo bude rozhodovat v té věci, protože byl jediný, kdo byl schopen to posoudit, jelikož předmětná přihláška se našla v jeho spise. Napsal pouze fakta, nic jiného a poprvé přihlášku předal s úředním záznamem vedoucí podatelny paní Z. V okamžiku, kdy se podání (přihláška pohledávky) vrátila zpět k němu, což se stalo po předání přihlášky Mgr. Z., mu nezbylo nic jiného, než přihlášku předat na příslušné oddělení. V úředním záznamu uvedl pouze svůj názor, neboť uvedená fakta považoval za podstatná pro to, aby soudce, který měl ve věci rozhodnout, což byla JUDr. H. ze soudního oddělení 27, měla ta fakta k dispozici. Obžalovaný dále zdůraznil, že neměl žádný motiv k páčání žalované trestné činnosti. V této souvislosti poukázal, že vykonával 18 let funkci soudce, má za sebou několik komentářů k insolvenčnímu zákonu, zabýval se přednáškovou i publikační činností. Obžalovaného Mgr. Z. mimo hlavní líčení viděl jednou v životě. Proč by to

tedy dělal. Ve svém postupu spatřuje běžnou rutinní záležitost. Nalézacímu soudu vytýká, že se výše uvedenými aspekty jeho obhajoby nezabýval vůbec nebo se jimi zabýval pouze povrchně a nepojal je do svých úvah. Odvolací soud by je měl vyhodnotit a zprostit jej obvinění, protože toto nestojí na žádném pevném základě.

15. Obžalovaný **Mgr. Martin Z.** podané odvolání písemně odůvodnil rovněž prostřednictvím své obhájkyně (viz. čl. 1 527 - 1 532). V odvolání předně namítá, že skutek uvedený v napadeném rozsudku, resp. jednání, kterého se měl dle popisu skutku dopustit, není trestným činem. Dle soudu prvního stupně měl spáchat trestnou činnost tak, že sepsal přihlášku věřitelky Ilony S. do insolvenčního řízení Šárky P., vedeného xxx pod sp.zn. xxx, dále že tuto přihlášku mu dne 7. 9. 2016 v odpoledních hodinách předala vedoucí podatelny (pro přesnost nutno poznamenat, že v popisu skutku se uvádí „vrátila“) a on tuto přihlášku opětovně předal obžalovanému Mgr. Janu K., aby byla vložena do příslušného spisu zjevně se záznamem o jejím včasném uplatnění. Obžalovaný zdůrazňuje, že sepsání přihlášky do insolvenčního řízení je nepochybně úkonem, který může v plné moci pro klienta připravit a zajistit advokát, pročez v tomto jednání neshledává žádné jednání, které by bylo trestným činem. K tomu podotýká, že podpisem přihlášky do insolvenčního řízení nelze v jiném vzbudit rozhodnutí, aby spáchal trestný čin, konkrétně v projednávané trestní věci vzbudit v obžalovaném Mgr. K. rozhodnutí vykonávat pravomoc způsobem odporujícím právnímu předpisu. Za nesprávné dále považuje tvrzení nalézacího soudu, že měl opětovně předat přihlášku Mgr. K. za situace, kdy zároveň v popisu skutku netvrdí ani neprokazuje, že přihlášku věřitelky S. předal v období od 2. 9. 2016 do 6. 9. 2016 obžalovanému Mgr. K. právě on. Dále namítá, že nebylo nijak prokázáno, byť jediným přímým důkazem či řetězcem důkazů nepřímých, že by on vzbudil v obžalovaném Mgr. K. rozhodnutí, aby zmíněná přihláška byla vložena do příslušného spisu se záznamem o jejím včasném doručení, navíc obžalovaný Mgr. K. neměl pravomoc rozhodnout o tom, zda přihláška byla doručena včas. Záznamy obžalovaného Mgr. K. samy o sobě nevykazovaly vlastnost jim soudem přisuzovanou ohledně včasnosti doručení, když rozhodnutí o včasnosti doručení přihlášky náleželo výlučně do pravomoci zákonného soudce senátu 27 INS xxx. I kdyby se vytýkané jednání stalo, jednání obžalovaného Mgr. K. nemohlo způsobit tvrzený následek – včasnost přihlášky. Dle obžalovaného Mgr. Z., je-li jeho trestněprávní relevantní jednání spatřováno v předání přihlášky dne 7. 9. 2016 obžalovanému Mgr. K., pak důkazy nevyvrácený popis předání přihlášky uváděný jak obžalovaným Mgr. K., tak v souladu s ním i jeho osobou, nenasvědčují ničemu, v čem by bylo možno spatřovat skutek, za nějž byl odsouzen.
16. Obžalovaný Mgr. Z. dále nesouhlasí s názorem nalézacího soudu, že odepření výpovědi v předmětné trestní věci s odkazem na povinnost mlčenlivosti advokáta bylo z jeho strany účelové a je hodnoceno jako forma jeho obhajoby. Nesouhlasí s argumentací, že povinnost mlčenlivosti advokáta nestíhá absolutně ve vztahu k jakékoliv minulé události, nýbrž jen ve vztahu k věci, které mají v podstatě důvěrný charakter, resp. nejsou veřejné či veřejně dostupné. Trvá na svém stanovisku, které vychází z ustanovení § 21 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, že jako advokát Ilony S. je v celé projednávané kauze vázán povinností mlčenlivosti, již nebyl zproštěn. V tomto směru odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2010, sp.zn. II.ÚS 889/10, a taktéž na kárná rozhodnutí kárné komise České advokátní komory, např. K/1999, v nichž se podává, že advokát je povinen zachovávat mlčenlivost i za situace, že se cítí osobně ohrožen. Obžalovaný poukazuje rovněž na článek 6 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), kde se mimo jiné uvádí, že: „*oprávněné zájmy klienta mají přednost před vlastními zájmy advokáta*“ a na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2015, sp.zn. Tpjn 306/2014, z něhož plyne, že „*Prolomení nezávislosti advokáta bez zákonných důvodů znamená zásah jak do práv klientů, tak do synallagmaticky daných povinností a práv advokátových souvisejících s výkonem jeho povolání. Toto právo totiž zahrnuje i povinnost orgánů činných v trestním řízení*

respektovat advokátovu povinnost mlčenlivosti sloužící jako ochrana klientů advokáta, a tedy advokátovu mlčenlivost jako podmínku pro výkon advokacie, který je advokátovou podnikatelskou činností.“

17. S poukazem na shora uvedenou argumentaci obžalovaný Mgr. Z. činí závěr, že nemohl v předmětné trestní věci vést aktivní obhajobu, aniž by se dopustil porušení zákona o advokacii.
18. Ve vztahu ke skutku uvedenému v napadeném rozsudku a jeho právní kvalifikaci činí obžalovaný Mgr. Z. závěr, že nebylo prokázáno, že by úmyslně vzbudil v obžalovaném Mgr. Janu K. rozhodnutí, aby jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, proto nemohlo popisovaným jednáním dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu dle § 24 odstavec 1 písmeno b) TrZ a § 329 odstavec 1 písmeno a) TrZ.
19. Dále nalézacímu soudu vytýká, že nesprávně aplikoval ustanovení § 220 odstavec 1 tr.ř. (princip totožnosti skutku) a základní zásady trestního řízení, konkrétně zásadu presumpce nevinny a zásadu in dubio pro reo.
20. Pokud jde o zachování totožnosti skutku, obžalovaný Mgr. Z. namítá, že napadeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodoval o skutku, který nebyl předmětem obžaloby, což dovozuje ze zjištění, že obžaloba byla skutkově založena na tvrzení, že

„Mgr. Martin Z. v přesně nezjištěné době v období od 2. 9. 2016 do 6. 9. 2016 na nezjištěném místě sám nebo prostřednictvím další osoby záměrně přesvědčil Mgr. Jana K., soudce xxx, aby zajistil, že přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. ve výši 450 000 Kč, kterou Mgr. Martin Z. jako advokát a zvolený zmocněnec sepsal, do insolvenčního řízení na majetek dlužnice Šárky P., které bylo vedeno u xxx pod sp.zn. xxx a které měl přiděleno jiný soudce než Mgr. Jan K., bude neoprávněně zaevidována jako doručená soudu ve lhůtě stanovené k podání přihlášek do 1. 9. 2016, ačkoliv ve skutečnosti včasné doručena nebyla, ...“
21. O této části obžaloby však nalézací soud nerozhodoval a za vinu mu klade pouze to, že poté, co mu byla předána předmětná přihláška pohledávky do insolvenčního řízení podatelnou dne 7. 9. 2016, tuto předal opětovně Mgr. K., v čemž ze svého pohledu spatřuje nezachování totožnosti skutku.
22. Za zcela zásadní při posuzování zachování totožnosti skutku považuje zodpovězení otázky, zda orgány činné v trestním řízení spatřují jeho vinu v tom, že jakožto návodce přesvědčil obžalovaného Mgr. K. k tomu, aby zajistil, že předmětná přihláška pohledávky bude zaevidována u xxx jako doručena do 1. 9. 2016, nebo zda pouze obžalovanému Mgr. K. donesl přihlášku pohledávky poté, co mu byla vrácena podatelnou.
23. Je přesvědčen, že soud prvního stupně svým postupem, tj. podstatnou změnou projednávaného skutku, nahrazoval činnost obžaloby, přičemž s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, sp.zn. I.ÚS 670/05, z něhož mimo jiné plyne, že *„Péče o dokonalost popisu skutku náleží aktivně obžaloby, nikoliv aktivně soudu, který se odstraňováním takové vady podílí na prokazování viny obviněného, což rozhodně nelze chápat jako nestranné rozhodování o vině či nevině (byť je k tomu nucen trestním rádem – ustanovením § 2 odstavec 5 in fine tr.ř.)“*, dovozuje, že postup nalézacího soudu byl v rozporu s právem na spravedlivý proces, neboť podstatnou změnou projednávaného skutku nahrazoval činnost obžaloby, což nelze chápat jako nestranné rozhodování o vině či nevině. Navíc nalézací soud v napadeném rozsudku zcela nevyčerpal předmět řízení, jak byl stanoven v obžalobě, když je obžalovaný toho názoru, že v té části obžaloby, kde nebylo prokázáno, že by se tam uvedeného jednání dopustil (jednání v období od 2. 9. 2016 do 6. 9. 2016), měl být obžaloby zproštěn.

24. V této souvislosti je soudu prvního stupně dále vytýkáno, že nechal zcela stranou zásadu presumpce nevinny a zásadu in dubio pro reo. Obžalovaný zde poukazuje, že rozsudek spočívá na závěru soudu, že přihláška pohledávky doručená v odpoledních hodinách dne 31. 8. 2016, nemohla být s největší pravděpodobností připojena k insolvenčnímu návrhu, který byl doručen poštou dne 1. 9. 2016. V průběhu celého trestního řízení však nebylo prokázáno, že úřední záznamy, které obžalovaný Mgr. K. ohledně nálezů přihlášky sepsal, jsou nepravdivé. Obžalovaným Mgr. Z. je poukazováno na to, že argumentace soudu prvního stupně v zásadě spočívá na tvrzení, že podatelna xxx je minimálně ve vztahu k insolvenčnímu úseku neomylná, a proto musí být zmíněné úřední záznamy nepravdivé. On je však toho názoru, že z výsledků provedených v hlavním líčení, zejména z výsledků svědků Mgr. Ondřeje P. či JUDr. Jany H., a dále pak z dokumentů předložených obhajobou obžalovaného Mgr. K. vyplývá, že uvedený předpoklad je mylný, a tak nelze než považovat úřední záznamy obžalovaného Mgr. K. za pravdivé, neboť nelze vyloučit selhání lidského faktoru při přijímání listin na podatelnu a jejich následné zpracování. Obžalovaným Mgr. K. bylo doloženo značné množství konkrétních případů, při nichž došlo k pochybení pracovníků podatelny. Soud prvního stupně ve vztahu k těmto předloženým důkazům uvedl, že v žádném z namítaných případů nedošlo k obdobné vadě doručení, jaká je předmětem projednávání v nyní stíhané trestní věci. Nalézací soud však žádným způsobem nehodnotil tyto důkazy ve vztahu k ostatním důkazům, zejména ve vztahu k výpovědím svědků uvádějícím, jakým způsobem podatelna xxx nakládala s písemnostmi, přitom ze vzájemného porovnání těchto důkazů přinejmenším vyplývá, že všeobecně pochybení podatelny není ani zdaleka tak vyloučeno, jak uváděly vyslychané pracovnice podatelny.
25. Vzhledem k výše uvedenému a s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 733/01, III.ÚS 398/97, IV.ÚS 260/05 a I.ÚS 670/05 vyjadřuje obžalovaný Mgr. Z. přesvědčení, že v řízení nebylo spolehlivě a jednoznačně prokázáno, že by některý z úředních záznamů sepsaný obžalovaným Mgr. K. byl nepravdivý. Soud prvního stupně nezjistil skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, naopak operoval s takovou mírou pravděpodobnosti, že s přihlédnutím právě k zásadě presumpce nevinny a z ní vyplývající zásadě in dubio pro reo bylo na místě oba obžalované obžaloby zprostit.
26. Obžalovaný Mgr. Z. vyslovil nesouhlas rovněž s trestem, který mu byl uložen. Nalézací soud nerespektoval při stanovení druhu a výměry trestní sankce ustanovení § 38 a § 39 TrZ, uložený trest je pro něj velmi citelný a nepřiměřený vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu, kterého se měl údajně dopustit.
27. Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům se domáhá, aby odvolací soud podle § 258 odstavec 1 tr.ř. zrušil výrok o vině i výrok o trestu v napadeném rozsudku a v souladu s ustanovením § 259 odstavec 3 tr.ř. sám rozhodl tak, že jej zproští obžaloby, popřípadě bude-li mít za to, že by k tomuto postupu nebyly splněny podmínky, aby podle § 259 odstavec 1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.
28. Obžalovaný Mgr. Z. v rámci veřejného zasedání ve svém vyjádření k argumentaci uvedené v podaném odvolání nadto dodal, že sám obžalovaného Mgr. K. k ničemu nenaváděl, ani nikdo jiný na jeho popud takto nečinil. Co mu je kladeno za vinu, není pravdou. Obžalovaného Mgr. K. potkal pouze jednou v kanceláři poté, co mu podatelna vrátila přihlášku pohledávky věřitelky Ilony S. s tím, ať zajde na oddělení 27 INS, které o přihlášce rozhodne. Protože nevěděl, jaká byla role obžalovaného Mgr. K. v té věci, rozhodl se zajít zprvu za ním, aby mu stručně popsal, co se stalo. Obžalovaný Mgr. K. se zamyslel, řekl mu, že věc musí vyřešit, ale nemá čas. Přihlášku mu předal a z kanceláře odešel. Neměl žádné pochybnosti, že by se mělo dít něco nekalého. Při jednání s obžalovaným Mgr. K. nebyl žádný prostor pro to, aby ho o něčem přesvědčoval, k něčemu naváděl či o něco žádal.

29. **Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci** podal odvolání pouze ve vztahu k obžalovanému Mgr. Martinu Z., a to v jeho neprospěch, přičemž jej zaměřil do výroku o vině i výroku o trestu (viz. č.l. 1 518 – 1 519). V odvolání upozorňuje na pochybení nalézacího soudu spočívající v tom, že v rozsudku byl obžalovaný Mgr. Z. neúplně označen, když u něj není uveden den a místo jeho narození, nepřesné je i poučení o odvolání, v němž je jako odvolací soud uveden Krajský soud v Brně, ačkoliv usnesením Nejvyššího soudu ze dne 6. 6. 2018, č.j. 7 Td 27/2018-11, bylo rozhodnuto, že pro řízení o opravných prostředcích se trestní věc vedená u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 12 T 167/2017 odnímá Krajskému soudu v Brně a přikazuje se k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Ostravě.
30. Především však státní zástupce vznesl výhrady proti výroku o vině, konkrétně proti provedené úpravě popisu skutku vypuštěním části popisu jednání obžalovaného Mgr. Martina Z., které předcházelo následnému jednání obžalovaného Mgr. Jana K. dne 7. 9. 2016, což soud prvního stupně odůvodnil tím, že nebylo prokázáno, že právě obžalovaný Mgr. Z. předložil obžalovanému Mgr. K. s konkrétním požadavkem dne 6. či 7. 9. 2016 přihlášku Ilony S., neboť tak mohla učinit i jiná osoba, např. Mgr. O.
31. Tato vypuštěná dílčí část popisu skutku byla v obžalobě popsána tak, že *Mgr. Martin Z. sám nebo prostřednictvím další osoby záměrně přesvědčil Mgr. Jana K...., přičemž za tímto účelem Mgr. Martin Z. předal Mgr. Janu K. přihlášku Ilony S.* Touto formulací bylo míněno, že k předání došlo buď mezi obžalovanými přímo, nebo prostřednictvím další osoby, když důkazy opatřené v přípravném řízení neumožňovaly bližší skutkové zjištění.
32. Státní zástupce v odvolání dále uvedl, že považuje za prokázané bez důvodných pochybností a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu o vině, že obžalovaný Mgr. Martin Z. musel být iniciátorem dalšího jednání obžalovaného Mgr. Jana K. a předmětnou přihlášku mu nějakým způsobem musel předat. Tento závěr opírá o zjištění, že ze samotné přihlášky pohledávky (č.l. 631-632) vyplývá, že ji ve Zlíně dne 30. 8. 2016 vypracoval obžalovaný Mgr. Z., jako právní zástupce Ilony S., která mu k tomu udělila téhož dne rovněž ve Zlíně plnou moc (č.l. 637). Z naskenované stránky knihy pošty advokátní kanceláře obžalovaného Mgr. Z. (č.l. 654) dále vyplývá, že předmětnou přihlášku pohledávky dne 31. 8. 2016 převzal k osobnímu doručení na xxx právě obžalovaný Mgr. Z. Soud učinil po provedeném dokazování závěr, že obžalovaný Mgr. Z. přihlášku pohledávky u xxx řádně nepodal, přičemž touto přihláškou prokazatelně až dne 7. 9. 2016 disponoval obžalovaný Mgr. K. (č.l. 648). Legendu obžalovaného Mgr. K. o nálezu přihlášky v jiném insolvenčním spise soud vyhodnotil jako nepravdivou a spolehlivě vyvrácenou, s čímž se státní zástupce ztotožňuje.
33. Z těchto dílčích skutkových zjištění při logickém usuzování podle státního zástupce nutně vyplývá, že obžalovaný Mgr. Z. musel někdy v době od 2. 9. 2016 (kdy již nebylo možné přihlášku podat včas) do 6. 9. 2016 (do doby, než přihlášku předložil podatelně obžalovaný Mgr. Jan K.) zjistit, že u předmětné přihlášky zmeškal lhůtu pro její včasné podání a musel proto iniciovat další jednání obžalovaného Mgr. K. a předmětnou přihlášku mu předat. Ač se nepodařilo prokázat, kdy přesně k takovému jednání došlo, zda jednání vykonal obžalovaný Mgr. Z. sám nebo k tomu využil nějakého prostředníka, nic to nemění na logicky odvoditelném závěru, že jen obžalovaný Mgr. Z., který jako právní zástupce Ilony S. vypracoval přihlášku její pohledávky a převzal ji k osobnímu doručení na soud, mohl zjistit, že přihlášku včas nepodal a rozhodl se tuto situaci zvrátit prostřednictvím trestné činnosti obžalovaného Mgr. K. Jedině on proto musel být osobou, která ve svém pozdějším spoluobžalovaném vzbudila rozhodnutí spáchat trestný čin, přičemž mu také musela dodat ke spáchání toho činu potřebný nástroj

v podobě předmětné přihlášky. Státní zástupce zdůrazňuje, že je nerozhodné, zda tak učinil obžalovaný Mgr. Z. sám nebo prostřednictvím další osoby či osob, které se nepodařilo zjistit.

34. Dále dle státního zástupce nalézací soud pochybil při ukládání obžalovanému Mgr. Z. trest zákazu činnosti, když jinak s uloženým podmíněným trestem odnětí svobody jak tomuto obžalovanému, tak i obžalovanému Mgr. Janu K. souhlasí. Výhrady vznesl toliko proti konkrétní podobě trestu zákazu činnosti, který nalézací soud formuloval jako zákaz samostatného výkonu advokacie. V rámci odvolací argumentace státní zástupce poukázal, že podle § 8 odstavec 1 písmeno b) zákona o advokacii odsouzení obžalovaného Mgr. Martina Z. není důvodem k obligatornímu vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů, vyškrtnutí je v daném případě jen na úvaze České advokátní komory ve smyslu § 8 odstavec 1 písmeno c) zákona o advokacii. Podle názoru státního zástupce advokátovi, který přiměje soudce k trestné činnosti ve prospěch svého klienta, by mělo být z moci úřední zamezeno po určitou dobu advokacii vykonávat, když tato profese by měla být vykonávána jen v souladu se zákonnými předpisy a etickými principy. Proto bylo namístě, že soud uložil obžalovanému Mgr. Z. zákaz činnosti, který bude mít důsledky v podobě pozastavení výkonu advokacie podle § 8b odstavec 1 písmeno f) zákona o advokacii bez ohledu na to, zda a kdy Česká advokátní komora přistoupí k vyškrtnutí podle § 8 odstavec 1 písmeno c) zákona o advokacii. Nelze však souhlasit s konkrétní podobou uloženého trestu zákazu činnosti, pokud jej soud formuloval jako zákaz samostatného výkonu advokacie. Zde se poukazuje, že podle § 11 odstavec 1 zákona o advokacii advokát vykonává advokacii

- a) samostatně, nebo
- b) společně s jinými advokáty jako společník společnosti podle občanského zákoníku, nebo jako společník společnosti anebo jako společník zahraniční společnosti, nebo
- c) v pracovním poměru.

Delikt, pro který byl obžalovaný Mgr. Z. odsouzen, souvisí s výkonem advokacie ze samé podstaty její činnosti, kdy je z hlediska spáchaného trestného činu a trestání obžalovaného za něj nevýznamné, že se trestné činnosti dopustil jako samostatný advokát ve smyslu § 11 odstavec 1 písmeno a) zákona o advokacii. Státní zástupce zdůraznil, že pokud by byl trest zákazu činnosti omezen pouze na zákaz samostatného výkonu advokacie, jak učinil soud prvního stupně, mohl by být snadno obcházen např. výkonem advokacie v pracovním poměru, uložený zákaz činnosti by tak fakticky obžalovanému nezamezil v opakování obdobného jednání, a byl by proto trestem nepřiměřeně mírným.

35. Ze všech výše uvedených důvodů státní zástupce navrhl, aby odvolací soud ve veřejném zasedání opětovně provedl podle § 213 odstavec 1 trestního řádu k důkazu přihlášku pohledávky Ilony S. ze dne 30. 8. 2016, plnou moc Ilony S. z téhož dne, úřední záznam Mgr. Jana K. ze dne 7. 9. 2016 a naskenovanou stránku knihy pošty advokátní kanceláře obžalovaného Mgr. Z. Po doplnění dokazování, aby podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e), odstavec 2 tr.ř. napadený rozsudek zrušil ve vztahu k obžalovanému Mgr. Martinu Z. ve výroku o vině i trestu a zároveň podle § 259 odstavec 3 tr.ř. za splnění § 259 odstavec 3 písmeno a) tr.ř. obžalovaného Mgr. Martina Z. uznal vinným ze spáchaní stíhaného skutku, který bude popsán shodně jako v žalobním návrhu s doplněním, že i předání přihlášky Ilony S. Mgr. Janu K. Mgr. Martin Z. provedl sám nebo prostřednictvím další osoby. Skutek u obžalovaného Mgr. Martina Z. necht' je poté posouzen opět jako účastenství ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odstavec 1 písmeno b) TrZ a § 329 odstavec 1 písmeno a) TrZ. Dále se domáhá, aby obžalovanému Z. za tuto trestnou činnost byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon by byl odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků a zároveň mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 2 roků a 6 měsíců.

36. Věc byla předložena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu odvolacímu dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 6. 2018, č.j. 7 Td 27/2018-11. Z obsahu spisového materiálu bylo

zjištěno, že opravné prostředky byly podány oprávněnými osobami ve smyslu § 246 odstavec 1 písmeno a), b) tr.ř., v zákonné lhůtě podle § 248 odstavec 1 tr.ř. a svým obsahem splňují i podmínky ustanovení § 249 tr.ř. Za tohoto stavu nebyl důvod k jejich zamítnutí podle § 253 odstavec 1 tr.ř. nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 tr.ř.

37. Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.
38. Po přezkoumání napadeného rozsudku a správnosti postupu řízení, které jeho vynesení předcházelo, odvolací soud zjistil, že toto řízení proběhlo v souladu s trestním řádem, byla v něm dodržena všechna stěžejní ustanovení upravující jeho postup, včetně těch, jimiž se má zabezpečit zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (objasnění věci), nebo právo obžalovaného na obhajobu. Odvolacím soudem nebyly shledány takové podstatné vady, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných částí napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odstavec 1 písmeno a) tr.ř.
39. Za porušení obhajovacích práv obžalovaných a potažmo porušení jejich práva na spravedlivý proces nelze považovat postup orgánů činných v trestním řízení, pokud bylo přistoupeno k výslechům svědků v přípravném řízení postupem podle § 158 odstavec 9 věta třetí tr.ř., tedy před zahájením trestního stíhání obžalovaných a tudíž i bez přítomnosti jejich obhájců. K tomu nutno uvést, že zmíněný postup byl v protokolech o výsleších odůvodněn. Jedná se o postup trestním řádem předvídaný a další využití protokolu o výslechu svědků provedených touto formou před soudem je podmíněno v případě, že výslechy těchto osob nebyly po zahájení trestního stíhání provedeny znovu podle § 164 odstavec 4 tr.ř., naplněním dalších zákonných podmínek. Konkrétně lze tyto protokoly v hlavním líčení k důkazu číst pouze za podmínek stanovených v § 211 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 písmeno b), c) tr.ř., jinak lze pouze předestřít protokol o výslechu podle § 212 tr.ř. V předmětné trestní věci výpovědi svědků pořízené shora uvedeným postupem fakticky sloužily pouze k získání dostatečného podkladu pro zahájení trestního stíhání obžalovaných Mgr. Jana K. a Mgr. Martina Z. Byť množství svědků vyslechnutých touto formou se jeví i odvolacímu soudu poněkud zbytečně vysoké k prověření, zda existovaly odůvodněné skutečnosti pro zahájení trestního stíhání vůči shora jmenovaným obžalovaným, tento postup přímo neodporuje trestnímu řádu. Zejména však nutno zdůraznit ve vztahu k dané trestní věci, že nalézací soud všechny svědky, z jejichž výpovědi při svém rozhodování vycházel, v průběhu hlavního líčení řádně procesním způsobem vyslechl v přítomnosti obžalovaných i jejich obhájců, kteří měli možnost těmto klást otázky, vyjádřit se k jejich tvrzením, čímž bylo obžalovaným umožněno plné uplatnění jejich obhajovacích práv.
40. K námitce obžalovaného Mgr. Z., že soud prvního stupně v řízení nesprávně aplikoval ustanovení § 220 odstavec 1 tr.ř., tedy princip zachování totožnosti skutku, když skutková věta v napadeném rozsudku byla oproti obžalobě podstatně změněna, jak bylo blíže rozvedeno výše při shrnutí obsahu podaného odvolání, pročez soud prvního stupně rozhodoval o skutku, který nebyl předmětem obžaloby, považuje odvolací soud za potřebné uvést následující.
41. Podle § 160 odstavec 1 tr.ř., nasvědčují-li prověřováním podle § 158 tr.ř. zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného. Výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání označen

stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalovaného v rozsudku. V odůvodnění usnesení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání. Tyto zákonné předpoklady usnesení o zahájení trestního stíhání Mgr. Jana K. a Mgr. Martina Z. splňuje. Podle § 176 odstavec 2 tr.ř. obžaloba může být podána jen pro skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, což v daném případě rovněž bylo naplněno, když podstata popisu skutku, který se obžalobou kladl Mgr. Janu K. a Mgr. Janu Z. za vinu, je ve shodě s usnesením o zahájení trestního stíhání co do doby páčání, místa spáchání žalovaného trestného činu i obecně popisu způsobu závadového jednání obžalovaných, které jim je vytýkáno. V § 220 tr.ř. je formulováno, co může být podkladem pro rozhodnutí soudu v hlavním líčení. Dle tohoto zákonného ustanovení je jím podaná obžaloba a v ní vymezený žalobní návrh, včetně popisu žalovaného skutku a skutkový podklad zjištěný po provedeném dokazování v hlavním líčení. Pokud jde o vlastní skutek, o němž může soud rozhodnout v hlavním líčení, určující je jeho vymezení v žalobním návrhu. Z hlediska zachování totožnosti skutku může soud rozhodnout o žalovaném skutku jen za předpokladu, že je zároveň zachována totožnost mezi skutkem uvedeným v žalobním návrhu a skutkem, pro který bylo zahájeno trestní stíhání. Na tomto místě nutno zdůraznit, že totožnost skutku v trestním řízení nelze chápat jen jako naprostou schodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu, postačí shoda jen v podstatných skutkových okolnostech, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení bez ohledu na to, zda postavení obžalovaného zlepšují nebo zhoršují. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu z logiky věci tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může nepřesný popis obžaloby upřesnit, nesmí se však změnit podstata skutku. Totožnost skutku je v trestním řízení zachována, jestli je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, případně jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v uvedených případech alespoň částečně shodné, kdy shoda musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu (srovnej např. R 45/1995-I.).

42. Při zohlednění výše uvedeného lze konstatovat, že popis skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného Mgr. Jana K. pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) TrZ a obžalovaného Mgr. Martina Z. pro účastenství ve formě návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odstavec 1 písmeno b) TrZ a § 29 odstavec 1 písmeno a) TrZ (č.l. 5-13), v obžalobě státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 7. 12. 2017, č.j. 2 VZV 5/2017-174 (č.l. 1 064 – 1 083) a v napadeném rozsudku je totožný. Došlo-li nalézacím soudem po dokazování provedeném v hlavním líčení k úpravě popisu skutku, ať již byl či nebyl tento postup shledán odvolacím soudem zcela správným a odpovídajícím provedeným důkazům, jak bude rozvedeno níže, nic to nemění na závěru o zachování totožnosti skutku, neboť ve vztahu k obžalovanému Mgr. Z. došlo pouze k zúžení rozsahu mu vytýkaného jednání a omezení doby spáchání, při zachování částečné shody jednání i shody následku, spočívajícího v předání jeho osobou dne 7. 9. 2016 přihlášky pohledávky věřitelky Ilony S. obžalovanému Mgr. Janu K., soudci xxx, aby byla vložena do příslušného spisu zjevně se záznamem o jejím včasném uplatnění, kdy tato byla obžalovanému Mgr. Z. téhož dne vedoucí podatelny vrácena po odmítnutí provedení zpětného vyznačení data doručení, o kteréžto jednání směřovalo k tomu, aby obžalovaný Mgr. K. vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Dále soud prvního stupně oproti podané obžalobě podrobněji a precizněji rozvedl popis skutku uvedením podstatného obsahu úředních záznamů zpracovaných obžalovaným Mgr. Janem K. ve dnech 7. 9. 2016 a 13. 9. 2016. Je-li v této souvislosti odvolatelem argumentováno rovněž závěry Ústavního soudu obsaženými v nálezu ve věci sp.zn. I.ÚS 670/05, z nichž zejména poukazuje na pasáž, kde se uvádí, že „*Péče o dokonalost popisu skutku náleží aktivitě obžaloby, nikoliv aktivitě soudu, který se odstraňováním takové vady podílí na prokazování viny obviněného, což rozhodně nelze chápat jako nestranné rozhodování o vině či nevině*“

(byť je k tomu nucen trestním řádem – ustanovením § 2 odstavec 5 in fine tr.ř.)“, pak dle odvolacího soudu odkaz na tento nálezn je nepřipadný, když je v něm řešen zcela odlišný právní problém konkrétně zákaz reformace in peius a nikoliv otázka zachování totožnosti skutku. V postupu nalézacího soudu, jenž přistoupil k úpravě popisu skutku oproti podané obžalobě, jak bylo rozvedeno shora, nelze spatřovat nahrazování činnosti obžaloby, jak je namítáno obžalovaným Mgr. Z.

43. Pokud jde o samotný zákaz reformace in peius, tedy zákaz změny rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, odvolací soud poznamenává, že tato má své uplatnění v případě, bylo-li podáno odvolání pouze ve prospěch obžalovaného, avšak v nyní projednávané trestní věci bylo podáno odvolání též státním zástupcem v neprospěch obžalovaného Mgr. Z., nic tedy nebrání ve změně skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem v napadeném rozsudku v neprospěch tohoto obžalovaného.
44. Přezkoumáním napadeného rozsudku však Krajský soud v Ostravě zjistil vady rozsudku, spočívající v nedostatečném a neúplném popisu rozhodných skutkových zjištění ve výrokové části rozsudku, kdy nebylo v popisu skutku způsobem odpovídajícím provedeným důkazům popsáno jednání obžalovaného Mgr. Martina Z. související s předáním přihlášky pohledávky věřitelky Ilony S. obžalovanému Mgr. Janu K., které předcházelo následnému jednání posledně jmenovaného obžalovaného dne 7. 9. 2016 a ne zcela přesně byl též vymezen časový úsek, v němž obžalovanému Mgr. K. musela být zmíněná přihláška poprvé předána. Nutno současně poznamenat, že šlo o skutečnosti, které vyplývaly již z důkazů provedených soudem prvního stupně. Odvolací soud proto přisvědčil námítce státního zástupce co do neúplnosti popisu skutku ve vztahu k jednání obžalovaného Mgr. Z. Další pochybení nalézacího soudu bylo shledáno ve výroku o trestu, konkrétně v nedostatečném vymezení trestu zákazu činnosti uloženého obžalovanému Mgr. Z., pročež by mohl být tento trest, s ohledem na způsob vymezení výkonu advokacie, jak je upraven v § 11 odstavec 1 zákona o advokacii, snadno obcházen, a dále v nepřiměřené délce zkušební doby u trestu odnětí svobody uložených obžalovaným Mgr. Z. i Mgr. K., jejichž výkon byl podmíněně odložen. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e) tr.ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu u obou obžalovaných, přičemž ve věci obžalovaného Mgr. Martina Z. takto učinil z podnětu odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a u obžalovaného Mgr. Jana K. v jeho věci z podnětu jeho odvolání. Za podmínek § 259 odstavec 3 písmeno a) tr.ř. poté rozhodl odvolací soud rozsudkem ve věci sám, když takové rozhodnutí mohl učinit na podkladě skutkového stavu věci, jenž byl nalézacím soudem jinak převážně správně zjištěn a odvolacím soudem dále doplněn provedením znovu některých pro skutková zjištění podstatných důkazů, které již byly provedeny v hlavním líčení. Konkrétně se jednalo o opětovný výslech obžalovaného Mgr. K., když obžalovaný Mgr. Z. i u veřejného zasedání využil práva nevypovídat, a přečtení přihlášky věřitelky Ilony S. ze dne 30. 8. 2016, plné moci udělené Ilonou S. Mgr. Martinu Z. ze dne 30. 8. 2016, úředního záznamu Mgr. Jana K. ze dne 7. 9. 2016 a naskenované stránky z knihy pošty AK obžalovaného Mgr. Martina Z.
45. Odvolací soud takto rozhodl u obžalovaného Mgr. Jana K. z podnětu jeho odvolání, když k úpravě skutkové věty bylo nezbytné přistoupit především z důvodu provedení upřesnění a doplnění v popisu skutku jednání, kterého se dopustil obžalovaný Mgr. Z. V kontextu zákazu změny k horšímu je zapotřebí ve vztahu k obžalovanému Mgr. K. uvést, že provedenou úpravou a zpřesněním popisu skutku nedošlo u tohoto obžalovaného ke zhoršení jeho postavení, nýbrž bylo toliko výstižněji popsáno i jeho protiprávní jednání v návaznosti na jednání obžalovaného Mgr. Martina Z.

46. Zmíněný postup je v souladu s judikaturou Ústavního soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 3. 2. 2015, sp.zn. III.ÚS 578/04, mimo jiné konstatoval, že pouhou konkretizací jednání pachatele nelze považovat za změnu k horšímu.
47. Pro úplnost se dále uvádí, že zákaz reformace in peius není možné chápat tak, že z podnětu odvolání podaného výlučně ve prospěch obžalovaného nelze doplnit popis rozhodných skutkových zjištění ve výroku o vině v napadeném rozhodnutí o skutkové okolnosti charakterizující určité znaky skutkové podstaty trestného činu, jimiž byl uznán vinným, a to o takové okolnosti, které dosud nebyly v tzv. skutkové větě výroku o vině dostatečně vyjádřeny. Jestliže použitá právní kvalifikace přichází v úvahu, avšak popis skutkových okolností, které ji odůvodňují, není dostatečně výstižný a přesný, nic nebrání v jeho doplnění a upřesnění tak, aby všechny zákonné znaky trestného činu, jimž byl odvolatel uznán vinným, popsány skutek náležitě vyjadřoval. Takovéto doplnění rozhodných skutkových zjištění totiž samo o sobě nijak nezhoršuje postavení obžalovaného, pokud se tím nemění rozsah ani závažnost trestné činnosti, jejímž spácháním byl uznán vinným, nezprísňuje právní kvalifikace ani uložený trest (viz. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2006, sp.zn. 11 Tdo 1158/2005).
48. Pokud jde o výrok o vině, vyjma zmíněné vady rozsudku spočívající v neúplném popisu jednání obžalovaného Mgr. Z., a to způsobem nekorespondujícím plně provedeným důkazům, a dále drobné nepřesnosti ve vymezení doby, kdy přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. musela být nejpozději poprvé předána obžalovanému Mgr. K., žádá další pochybní nalézacího soudu odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti neshledal.
49. Lze konstatovat, že soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby bylo možno zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak to předpokládá ustanovení § 2 odstavec 5 tr.ř. Přistoupil k výslechu obou obžalovaných, provedl v rámci hlavního líčení výslechy celé řady svědků – zaměstnanců xxx, především stěžejní svědkyně vedoucí podatelny Hany Z., dalších pracovníků podatelny, vyššího podacího místa, vedoucích a pracovníků soudních kanceláří 39 INS a 27 INS, včetně vyšších soudních úřednic, dozorců úřednice, asistentky soudce obžalovaného Mgr. K., Mgr. Jany K., soudního asistenta Mgr. Ondřeje P., dále soudkyně JUDr. Hany H. z oddělení 27 INS, místopředsedů Mgr. Martina H. a JUDr. Ivana M., jakož i zaměstnankyně advokátní kanceláře obžalovaného Mgr. Z. Lenky M., dále advokáta Mgr. Jiřího O. či věřitelky Ilony S., jejichž výpovědi, pokud nevyužili práva nevypovídat, jsou podrobně rozvedeny na straně 3 – 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Byly rovněž čteny i listinné důkazy. Z nich se zejména poukazuje na rozhodnutí prezidenta republiky o udělení souhlasu s trestním stíháním Mgr. Jana K. ze dne 19. 4. 2017, zprávu xxx o insolvenčních řízeních vedených pod sp.zn. xxx ve věci dlužníka Jaroslava Ž. a sp.zn. xxx ve věci dlužníka Tomáše V. včetně kopií těchto insolvenčních spisů, naskenovanou stránku doručné knihy AK obžalovaného Mgr. Z. zaslanou vedoucí podatelny mailem 7. 9. 2016, obsahující poznámku svědkyně Hany Z. o sdělení obžalovaného Mgr. Z., že na podatelně byl 31. 8. 2016 v odpoledních hodinách, dále protokol o vydání věci svědkyni Hanou Z. (čokolády), sdělení obžalovaného Mgr. Z. o skartaci knihy odeslané pošty, úřední záznam sepsaný svědkyní Z. dne 15. 9. 2016, úřední záznamy sepsané obžalovaným Mgr. K. dne 7. 9. 2016 a 13. 9. 2016, přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. ve věci dlužnice Šárky P., plná moc udělená Ilonou S. advokátovi Mgr. Martinu Z. dne 30. 8. 2016 k podání přihlášky zajištěné pohledávky ve výši 450 000 Kč v insolvenčním řízení dlužnice Šárky P. vedené u xxx pod č.j. xxx a vyjádření xxx k jednotlivým pochybením podatelny krajského soudu, na které bylo poukazováno obžalovaným Mgr. K. v rámci uplatněné obhajoby včetně příloh.
50. V odůvodnění rozsudku nalézací soud dostatečně rozvedl, které důkazy provedl, jak je vyhodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a k jakým skutkovým a právním závěrům

dospěl. Rozhodnutí samotné splňuje kritéria obsažená v ust. § 120 tr.ř. z hlediska struktury rozsudku, a pokud jde o odůvodnění rozsudku, tak i ustanovení § 125 tr.ř. Provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti ve smyslu ustanovení § 2 odstavec 6 tr.ř., dbal přitom na to, aby byly stejně pečlivě objasňovány okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Nálezacímu soudu nelze vytknout, že by některý a podstatný stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu s jejich obsahem, vyjma již konstatovaného dílčího nedostatku, jenž vyústil v úpravu popisu skutku ohledně části jednání obžalovaného Mgr. Z. Proto se v tomto směru pro stručnost odkazuje na obsah odůvodnění napadeného rozsudku pod body ad 21 – 26.

51. Nálezací soud ve svých skutkových zjištěních správně uzavřel, že přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. nemohla být podána na podatelnu xxx dne 31. 8. 2016 v odpoledních hodinách obžalovaným Mgr. Z. (ani jinou osobou), jak jmenovaný měl následně dne 7. 9. 2016 tvrdit vedoucí podatelny Haně Z., po předchozí marné snaze obžalovaného Mgr. K. zajistit, aby na základě jeho úředního záznamu ze dne 7. 9. 2016 o nálezu přihlášky v mu přiděleném spise, bylo zpětně vyznačeno datum doručení přihlášky nejpozději dne 31. 8. 2016. Správně rovněž na základě rozboru úředních záznamů vyhotovených obžalovaným Mgr. K. dne 7. 9. 2016, následně dne 13. 9. 2016 a dále mailu zasláného soudkyni JUDr. H., nálezací soud uzavřel, že obžalovaný Mgr. K. v nich vyjádřil jednoznačný názor na to, kdy měla být přihláška pohledávky doručena soudu včetně uvedení konkrétního data, přičemž tímto jednáním se snažil docílit toho, aby bylo vyznačeno doručení přihlášky se zpětným datem podle jeho úředního záznamu, tedy v rozporu se skutečností, což potvrdila též svědkyně Hana Z., o pravdivosti jejíž výpovědi ani odvolací soud neshledal důvod pochybovat. Pohled na hodnověrnost výpovědi této svědkyně, jakož i výpovědi dalších svědků například svědkyně K. a S., které její výpověď podporují, odvolací soud s nálezacím soudem sdílí. K tomu nutno dodat, že z obsahu svědeckých výpovědí dále plyne, že v podstatě žádný ze slyšených svědků se neseťkal s tím, aby v případě osobního podání u soudu nebyla listina opatřena podacím razítkem. Navíc nelze nevidět, že v projednávané trestní věci oproti běžné praxi si podatel nenechal ani potvrdit podávanou přihlášku pohledávky na její kopii nebo v doručné knize, ač si byl dobře vědom toho, že se jedná o listiny, kde je rozhodné datum podání a v případě nepodání přihlášky ve stanovené lhůtě, k této nebude přihlíženo, tedy v insolvenčním řízení nebude moci být uspokojena. To vše jen dále podporuje závěr, že přihláška nebyla podána u xxx řádným způsobem ve stanovené lhůtě.
52. Nelze rovněž nevidět, jak správně poukázal i nálezací soud, že s insolvenčními spisy ve věci Jaroslava Ž., sp.zn. xxx, i ve věci Tomáše V., sp.zn. xxx, pracovalo vícero osob, nejednalo se o objemné spisy, přičemž žádná z těchto osob včetně vedoucí kanceláře xxx INS Ivy K. při kontrole listin přihlášku pohledávky věřitelky S. neobjevila. K tomu odvolací soud dodává, že obžalovaný Mgr. K. ve výpovědích u hlavního líčení ani u veřejného zasedání před odvolacím soudem logicky a přesvědčivě nevysvětlil, proč se rozhodl dne 6. 9. 2016 při kontrole běžné činnosti asistentů a pracovníků senátu nahlédnout s vícero nově napadlých spisů právě do těchto dvou shora zmíněných spisů nejen v elektronické podobě, ale též v podobě písemné. Zcela mimo jakékoliv standartní postupy je i jednání soudce obžalovaného Mgr. K. a potažmo i jednání obžalovaného Mgr. Z., který po převzetí předmětné přihlášky pohledávky od vedoucí podatelny s tím, že na této nelze zpětně vykázat datum podání 31. 8. 2016, tuto obratem odnáší do kanceláře obžalovaného Mgr. K., ten s ním věc řeší, ač nebyl v této věci zákonným soudcem, a neodkázal jej ihned na vedení příslušné kanceláře, zákonného soudce či vedení soudu, aby otázku včasnosti podání přihlášky s obžalovaným Mgr. Z. řešili. Logickým důvodem takového postupu obžalovaného Mgr. Z. se jeví právě to, že byl předem obeznámen s tím, že právě obžalovaný Mgr. K. měl zajistit pro jeho klientku z pozice zastávané funkce soudce insolvenčního úseku xxx, aby přihláška pohledávky do insolvenčního řízení, která nebyla podána ve lhůtě, byla zpětně zaevidována jako doručena ve lhůtě stanovené k podání přihlášek ve věci sp.zn. xxx.

53. Jelikož bylo i odvolacím soudem z provedených důkazů dále zjištěno, že obžalovaný Mgr. Z., jako právní zástupce Ilony S. na základě plné moci ze dne 30. 8. 2016, vypracoval předmětnou přihlášku pohledávky, tuto dne 31. 8. 2016 převzal k osobnímu doručení na xxx, jak plyne z doložené naskenované stránky knihy pošty jeho advokátní kanceláře, následně ji u soudu nepodal, což je prokázáno svědeckými výpověďmi i samotnou listinou přihlášky, kde chybí podací razítko o osobním podání, a jak to lze dovozovat koneckonců i z jeho vyjádření před vedoucí podatelny Hanou Z. dne 7. 9. 2016, kde mimo jiné ji žádal, zda by se nemohla tvářit, jakože ta přihláška nikdy nebyla a poté ji donesl čokoládu, lze zcela logicky dovozovat a mít za prokázáno to, že právě obžalovaný Mgr. Martin Z. musel být iniciátorem následného jednání obžalovaného Mgr. Jana K., ač se tak stalo jeho osobním působením, aby zajistil neoprávněné zaevidování přihlášky jako doručené ve lhůtě stanovené k podání přihlášek ve věci vedené u xxx pod sp.zn. xxx a za tím účelem mu přihlášku předal, nebo tak učinil prostřednictvím další osoby, když jen s jeho vědomím se do dispozice takové osoby přihláška mohla dostat. Tímto jednáním obžalovaný Mgr. Z. vzbudil u obžalovaného Mgr. K. rozhodnutí spáchat trestný čin.
54. Z výše uvedených důvodů nalézací soud dospěl ke správnému skutkovému závěru, že obžalovaný Mgr. Jan K. při výkonu své funkce soudce xxx nejprve dne 7. 9. 2016 a následně dne 13. 9. 2016 způsobem popsaným ve výrokové části rozsudku činil úkony směřující k tomu, aby bylo na přihlášce pohledávky věřitelky Ilony S. v rozporu se skutečností vyznačeno zpětně datum doručení dne 31. 8. 2016, tedy před datem 1. 9. 2016, kdy končila lhůta k podání přihlášky, čímž usiloval o to, aby tato přihláška v příslušném insolvenčním řízení byla považována za podanou včas, aby mohla být uspokojena, ačkoliv včas podána nebyla, usiloval tím o neoprávněné majetkové zvýhodnění a prospěch Ilony S. v insolvenčním řízení a současně o způsobení újmy a škody ostatním řádně a včas přihlášeným věřitelům, jakož i dlužnici Šárce P.
55. Pokud jde o jednání obžalovaného Mgr. Z., odvolací soud přisvědčil námitce státního zástupce, že je nerozhodné, zda obžalovaný Mgr. Z. výše uvedené úkony učinil vůči obžalovanému Mgr. K. sám nebo prostřednictvím další osoby či osob, které se nepodařilo zjistit. Jelikož zde nejsou žádné důvodné pochybnosti o tom, že právě obžalovaný Mgr. Z. musel být iniciátorem či jedním z iniciátorů následného protiprávního jednání obžalovaného Mgr. K., čemuž předcházelo předání přihlášky obžalovanému Mgr. K. v přesně nezjištěné době v období od 2. 9. 2016 do 7. 9. 2016, když z provedených důkazů je zřejmé, že nejpozději musel obžalovaný Mgr. K. přihlášku obdržet do dopoledních hodin dne 7. 9. 2016, což koneckonců plyne i z odůvodnění napadeného rozsudku nalézacího soudu (bod ad 25), odvolací soud po doplnění dokazování a novém hodnocení důkazů, učinil skutkové závěry tak, jak jsou uvedeny v popisu skutku ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy nově popsal úvodní pasáž skutku tak, že „*obžalovaný Mgr. Martin Z. v přesně nezjištěné době v období od 2. 9. 2016 do dopoledních hodin dne 7. 9. 2016 na nezjištěném místě sám nebo prostřednictvím další osoby přesvědčil obžalovaného Mgr. Jana K., soudce xxx, aby zajistil, že přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. ve výši 450 000 Kč, kterou obžalovaný Mgr. Martin Z. jako advokát a zvolený zmocněnec sepsal, do insolvenčního řízení na majetek dlužnice Šárky P., které bylo vedeno u xxx pod sp. zn. xxx a které měl přiděleno jiný soudce než obžalovaný Mgr. Jan K., bude neoprávněně zaevidovaná jako doručena soudu ve lhůtě stanovené k podání přihlášek do 1. 9. 2016, ačkoliv ve skutečnosti včasné doručena nebyla, což by pro věřitelku Ilonu S. znamenalo, že by k její pohledávce nebylo v insolvenčním řízení přihlíženo a nemohla by v něm být uspokojována z majetku dlužnice na rozdíl od pohledávek jiných, řádně a včas přihlášených věřitelů, přičemž za tímto účelem obžalovaný Mgr. Martin Z. sám nebo prostřednictvím další nezjištěné osoby předal obžalovanému Mgr. K. přihlášku Ilony S.,*“ a v dalším zůstal popis skutku, jak je obsažen ve výroku napadeného rozsudku, nezměněn.
56. Odvolací námitky obžalovaných, kteří vytykají soudu prvního stupně neúplně zjištění skutkového stavu, nesprávné a tendenční hodnocení důkazů, neopodstatněné vycházení z premisy, že je

nemožné, aby předmětná přihláška pohledávky neopatřená podacím razítkem se dostala do spisu, který byl přidělen obžalovanému Mgr. K., jakož i to, že v řízení nebylo spolehlivě a jednoznačně prokázáno, že by některý z úředních záznamů sepsaných obžalovaným Mgr. K. byl nepravdivý, odvolací soud vyhodnotil z výše uvedených důvodů jako neopodstatněné.

57. K tomu se zdůrazňuje, že vyhodnocením provedených důkazů jak soudem prvního stupně, tak odvolacím soudem bylo bez jakýchkoliv důvodných pochybností vyloučeno, aby do insolvenčního spisu v oddělení 39 INS označených v popisu skutku a přidělených obžalovanému Mgr. K. mohla být omylem pracovníci podatelny či vyššího podacího místa založena přihláška pohledávky směřující do jiné věci z oddělení 27 INS, která by byla osobně podána na podatelně xxx a přitom neobsahovala podací razítko, kdy navíc je tato eventualita vyloučena i provedeným rozbořem dne a denní doby, kdy k údajnému osobnímu podání přihlášky obžalovaným Mgr. Z. dle jeho vyjádření před pracovníci podatelny mělo dojít, a to v návaznosti na údaje plynoucí z insolvenčních spisů ve věci Jaroslava Ž. a Tomáše V., jak tyto byly zmíněny shora. Z toho závěru logicky plyne, že úřední záznamy sepsané opakovaně obžalovaným Mgr. K. dne 7. 9. 2016 a dne 13. 9. 2016 jsou nepravdivé, když přihláška pohledávky věřitelky Ilony S. nemohla být do těchto spisů nedopatřením v důsledku obžalovaným Mgr. K. tvrzeného přetížení podatelny založena. Nálezací soud tak správně legendu tohoto obžalovaného o nálezku přihlášky v jemu přiděleném spise vyhodnotil jako nepravdivou, když odvolací soud je téhož názoru, že tato obhajoba byla spolehlivě vyvrácena.
58. Namítá-li obžalovaný Mgr. K. dále, že nebyl vůbec prokázán motiv takového jednání, neboť obžalovaného Mgr. Z. neznal a neexistují žádné rozumné důvody, proč by se měl propůjčit k nekalému jednání, které mu je kladeno za vinu, přičemž zjištění soudu o úzkém vztahu obžalovaného Mgr. Z. se svědkem Mgr. Jirím O., který opakovaně vykonával funkci insolvenčního správce ve věcech, které on projednával, samo o sobě nemůže obstát pro určení motivu, je třeba uvést, že ne vždy je motiv jednání pachatele trestného činu zjištěn a jasně dan, což není na překážku toho, aby byl shledán vinným, je-li pro takový závěr snesen dostatek důkazů. V případě obžalovaného Mgr. K. se nabízí například snaha vyhovět žádosti osoby z okruhu jeho známých, při nedocenění závažnosti a následku takového protiprávního jednání, přičemž nelze zcela vyloučit ani zistný motiv či jinou pohnutku k takovému jednání.
59. K argumentaci obžalovaného Mgr. Z., že nemohl vést aktivní obhajobu, protože jako advokát Ilony S. byl vázán v celé projednávané kauze povinností mlčenlivosti, jež nebyl zproštěn, odvolací soud považuje za potřebné stručně uvést, že podle § 33 odstavec 1 tr.ř. je právem obviněného vyjádřit se ke skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, není však povinen vypovídat. Je tedy pouze na úvaze obviněného a jeho věcí, jakou obhajovací taktiku zvolí. Obžalovanému Mgr. Z. státem uznávaná povinnost mlčenlivosti advokáta obecně nebrání v jeho trestní věci vypovídat a vyjádřit se k tomu, co mu je kladeno za vinu, pokud by tak učinit chtěl, a to minimálně v rovině podání vyjádření k opodstatněnosti obžaloby, vyjádření se k průběhu jednání na podatelně xxx, jež se týkalo podání předmětné přihlášky, vyjádření se k tvrzením pracovníci podatelny o způsobu jeho chování, dále k jeho pohybu v inkriminované době a k dalším okolnostem obecného charakteru, jak bylo správně poukazováno i soudem nálezacím, když se nejednalo o záležitosti důvěrné, o nichž by se dověděl v souvislosti s poskytováním právních služeb klientky Ilony S. a koneckonců v rámci svých obhajovacích práv se i k výpovědím některých svědků vyjadřoval, aniž by se zaštit'oval povinností mlčenlivosti.
60. Pokud jde o právní posouzení jednání obou obžalovaných, zde se odvolací soud plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, který správně jednání obžalovaného Mgr. Jana K. kvalifikoval jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) TrZ, když jako soudce a tedy úřední osoba ve smyslu ustanovení § 127 odstavec 1 písmeno a) TrZ zcela vědomě

vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, neboť postupoval v rozporu s povinnostmi soudce stanovenými v § 80 odstavec 1, 2 písmeno e), odstavec 3 a 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, zpronevěřil se postavení soudce, jenž má být garantem spravedlnosti a postupu dle litery zákona, má být nositelem nestranného a spravedlivého rozhodování soudu. Jednal dále v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení před soudy ve smyslu článku 37 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod, přičemž jeho jednání směřovalo rovněž k porušení §§ 5 písmeno a), b) a 173 odstavec 1 insolvenčního zákona č. 182/2006 Sb., dle kterých je třeba insolvenční řízení vést tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a k pozdě podaným přihláškám se nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují. Takto jednal s vědomím, že postupuje ve prospěch věřitelky Ilony S., když jeho snahou bylo docílit toho, aby její přihláška pohledávky mohla být uspokojena v insolvenčním řízení na majetek dlužnice Sárky P., čímž zároveň mohla být způsobena jiným subjektům tohoto insolvenčního řízení škoda. Obžalovaný Mgr. Martin Z., pak zcela záměrně vzbudil v obžalovaném Mgr. K. rozhodnutí výše popsaným způsobem jednat, ať již tak učinil sám nebo prostřednictvím další osoby, čímž naplnil všechny znaky skutkové podstaty účastenství ve formě návodu k zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odstavec 1 písmeno b) TrZ a § 329 odstavec 1 písmeno a) TrZ, přičemž oba jednali v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) TrZ. Ohledně odůvodnění užití právní kvalifikace lze v podrobnostech plně odkázat na příslušné odůvodnění na straně 33 – 34 napadeného rozsudku pod body ad 28 – 30.

61. Následně byl přezkoumán výrok o trestu. Odvolací soud souhlasí s nalézacím soudem, že na obžalované postačí plně působit trestem výchovným nespojeným s přímým omezením osobní svobody. Pokud soud prvního stupně po vyhodnocení kritérií pro ukládání trestních sankcí stanovených v §§ 37 – 39 TrZ, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností ve smyslu ustanovení § 41 a § 42 TrZ uložil obžalovanému Mgr. Janu K. trest odnětí svobody ve výměře 15 měsíců a obžalovanému Mgr. Martinu Z. ve výměře 12 měsíců, tedy při samé dolní hranici zákonné trestní sazby, resp. přímo na dolní hranici, která je dána pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 TrZ rozpětím od 1 roku do 5 let, jde o trest odpovídající závažnosti spáchaného trestného činu, míře účasti obžalovaných na jeho spáchání i konkrétnímu stupni společenské škodlivosti jejich jednání. Totéž však nelze konstatovat ohledně délky zkušební doby, na kterou byly tresty odnětí svobody podmíněně odloženy, pokud je nalézací soud stanovil u obou obžalovaných v délce 3 roků, tedy v polovině zákonného rozpětí, které činí podle § 82 odstavec 1 TrZ 1 rok až 5 let. Soud prvního stupně při výměře zkušební doby nedostatečně zohlednil dosavadní dlouhodobý řádný způsob života obžalovaných, jejich pracovní angažovanost i pevné společenské začlenění, z čehož lze dovodit, že trestná činnost byla u obou obžalovaných pouhým excesem z jejich dosavadního bezúhonného způsobu života. Vzhledem k těmto skutečnostem je délka zkušební doby podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody stanovená soudem prvního stupně nepřiměřeně přísná, proto odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku a novém vyhodnocení všech okolností významných pro ukládání trestu rozhodl tak, že podle § 329 odstavec 1 TrZ obžalovanému Mgr. Janu K. uložil trest odnětí svobody opět v trvání 15 měsíců, obžalovanému Mgr. Martinu Z. v trvání 12 měsíců, přičemž výkony těchto trestů odnětí svobody podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložil u obou obžalovaných na kratší zkušební dobu v trvání 2 roků. Obžalovanému Mgr. Martinu Z. zároveň uložil trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 2 roků a 6 měsíců, neboť plně přisvědčil odvolací námitce státního zástupce, že původní omezení tohoto trestu soudem prvního stupně pouze na zákaz samostatného výkonu advokacie by mohlo být snadno obcházeno vzhledem ke způsobu, jakým může advokát vykonávat advokacii podle § 11 odstavec 1 zákona o advokacii, kdy takto by se mohlo stát například výkonem advokacie v pracovním poměru, což by fakticky obžalovanému Mgr. Z. neznemožňovalo vykonávat činnost, v jejíž souvislosti se dopustil nyní projednávané trestné činnosti, pro kterou byl

odsouzen. Právě z tohoto důvodu byl původně uložený trest zákazu činnosti vyhodnocen jako nepřiměřeně mírný, byť jinak jeho délka vyměřená soudem prvního stupně je přiměřená závažnosti trestné činnosti a tomu, že se obžalovaný nezdráhal přímo působit na soudce, aby jednal v rozporu s právními předpisy a zneužil své postavení a pravomoc ve prospěch jeho klienta. Rozhodně tedy nebylo možno přisvědčit námitce obžalovaného Mgr. Z., že uložený trest je nepřiměřený vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu, jehož se dopustil, což vedlo k zamítnutí jeho odvolání podle § 256 tr.ř.

62. Ze všech uvedených důvodů bylo rozhodnuto způsobem, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 4. března 2019

JUDr. Renata Gilová, v.r.
předsedkyně senátu